

жајима који наставницима историје пружају могућност бољег сналажења у наставном раду. Разноврсност прилога — почев од оних методског, научно-стручног, информативног, па до оног критичног карактера — и њихова солидна марксистичка заснованост чини ово гласило особеним и врло

значајним наставним средством, неопходним методско-педагошким приручником за сваког тумача и интерпретатора историјских садржаја, те је разумљиво што су га историчари тако широко прихватили и у Црној Гори.

**М. Дашић**

## ИСТОРИЈСКИ ЧАСОПИС

Књига XXII, Београд 1975

Часопис у овом броју доноси 9 расправа и чланака, 3 прилога и 15 приказа на наше и стране публикације из историје. Веома је интересантна теоретска расправа Станислауса Хафнера Српски средњи век и савремена медијистика. У раду Да ли су сви Захумљани пореклом Срби?, Реља Новаковић анализира поглавља 32 и 33 *De administrando imperio* Константина Порфирогенита, поводом рода захумског кнеза Михаила Вишевића, као и до сада писане текстове о Вишевићу, и на основу тих анализа изводи своје закључке. Душанка Ковачевић-Којић, углавном на основу грађе Дубровачког архива, пише о Приштини у средњем вијеку, указујући на прошлост тога града и на његов значај у српској средњовјековној држави, који, како истиче, није био „до сада предмет посебне научне обраде“. Приштина је била велики извозник сребра и за њу су били веома заинтересовани Дубровчани, што се види из пописа (које аутор доноси) о броју Дубровчана — грађана и властеле — који су боравили у Приштини у периоду 1414—1453. године. Исламизација у Македонији у XV и XVI веку, рад Методија Соколовског, заснива се искључиво на турским архивским документима из тог периода. Аутор доноси 4 табеларна прегледа из 1545. године о броју муслиманских домаћинстава у појединим нахијама Македоније. Рад Владана С. Дабића односи се на проучавање ратне привреде у Хрватској, Славонској

и Банској крајини од половине XVI до краја XVII вијека.

Интересантан је чланак Животе Ђорђевића — План женске школе у Крагујевцу сестара Нинковића (сестре Нинковића су биле присталице идеја Светозара Марковића). Чланак Ђорђија Игњатовића (Светозар Марковић и Српска општина у Петрограду) лијеп је допринос подстицају за даље брижљиво истраживање у свјетским архивима, као и за преглед руске штампе онога времена, ради потпуније обраде рада Светозара Марковића у Петроградској омладинској дружини. Влади мир Стојанчевић, на основу података из архиве Војног генералног гувернера окупирани Србије 1915—1918. године, реконструира број цивилних интернираца из Србије у разним логорима у Аустро-Угарској. Посебно је интересантан и значајан рад Љубинке Трговчевић (Јован Цвијић у првом свјетском рату), у коме аутор освјетљава јавни и национални рад познатог српског научника у третираном периоду и на конференцији мира у Паризу 1919. године.

Прилози: Славко Гавриловић, Представке Срба — Крајишника из Банске крајине (1733) и Карловачког генералитета (1735); Јеремиде Д. Митровић, Змајева „Жижа“ према социјалистичким листовима „Раденик“ и „Враголан“; Бранко Момчиловић, Вести у „Тајмсу“ о Србији од 1791—1801. године. Милорад Радевић даје библиографију радова историчара Радосава Перовића.

**Новица Ракочевић**